

Miloslav Trefanec

(* 1942)

... kovářská výroba
... blacksmith's production

Kovářské řemeslo mu prý učarovalo již v dětství, a tak není divu, že se rozhodl vyučit kovářem-podkovářem. První zkušenosti získával v Zemědělském učilišti ve Mšeném, ovšem rozhodující byla jeho „tovaryšská“ léta u kováře Václava Votavy z Předslavi. Zde se naučil ovládat nejen jednotlivé kovářské technologie, jako je svařování v ohni, klínování, provlékání, nýtování, stáčení atd., ale také základní odlišnosti v pojetí tradičního a moderního způsobu zpracování kovu. Sám tuto zkušenost lapidárně shrnul: „Kovář železo kuje a zámečnick piluje, kovář materiál seká a zámečnick řeže, kovář železo probíjí a zámečnick vrtá.“ Všechny tyto zkušenosti bohatě zúročil při své práci v plzeňském Závodu pro obnovu památek. Zde se podílel na obnově kovových prvků památkově chráněných staveb, jako je ochoz na věži kostela sv. Bartoloměje v Plzni, okenní mříže na objektu Státní vědecké knihovny v Plzni a mnohé další.

He learned the craft at the blacksmith's Václav Votava from Předslava. Here he learned to manage not only the blacksmith's techniques, such as forge welding, wedging, passing-through, riveting, coiling etc., but also the basic differences in the traditional and the modern metal processing. He summed up his experience succinctly: "The blacksmith hammers the iron, while the locksmith files it; the blacksmith chops the material, while the locksmith cuts it; the blacksmith punches the iron and the locksmith drills it." He made good use of all his experience in renovation of metal elements at the protected buildings, like the tower gallery at church of St. Bartholomew in Plzeň, the window gratings at the State Science Library in Plzeň and many others.

